

В КАЦАТА НА СМЪРТТА

Нямаше нищо по-интересно някога в живота на децата и юношите, а и на хората от целия край, от традиционния видински панаир. Едва дочаквахме 28 август и хуквахме към него. Като не броим Международния пловдивски панаир, Видинският беше най-големият в страната и не случайно само за двата панаира БДЖ издаваше билети отиване и връщане с петдесет на сто намаление.

Някога панаирът бе на старото си място край Дунав, отсам дигата, и започваше кажи – речи от мястото, на което сега е КАТ. Сподиряхме файтоните, които изглеждаха като че целите обковани със злато, возехме се на опашките им зад смалените или вдигнати гюруци под плющенето на камшиците или тичахме зад редките леки коли да дишаме най-интересната миризма – на бензиновите пари. После минавахме по пътеките, по които бяха накацали като самотни гарвани слепи гуслари и слушахме старинни песни за герои, за велики любви, за били и небили неща. И след цялата тази приказност, се гмуркахме в тъмното да гледаме как селските моми и невести измиваха босите си крака от праха на пътя, преобличаха се в новите си рокли и нахлузваха обувки с високи токчета. Всичко беше зашеметяващо като непрекъснато въртящ се мексикански кръг с фойерверки. А трябва и самите ние да сме били красиви в очите на околните. Но дотук стига. Няма да ви разказвам за паноптикума, за люлките, за стрелбищата, за ресторантите, на подиумите на които въртяха кръшни снаги певици и танцьорки и докарваха пламенните ни сънища, които не искахме да свършват. Каквото и да било – било, ще каже някой, а и най-малката красота едва ли би могла да се предаде с думи! Но тарикатлъкът си е тарикатлък. Имаше едни такива панаирджии, при които не можехме да не ходим. Те бяха разположени, заедно с устройствата си, в дълъг ред по средата на панаира. Пред тях стояха кръгли дървени плотове с отворстие в средата, за да се покаже ръкохватката на стрелата, завършваща с перце и после ние да завъртим това чудо и да чакаме перцето да спре между двата гвоздеа, забити на не много близки разстояния едни от други. А срещу всяка двойка гвоздеи, като най-разкошната примамка на света, бяха поставени локуми по половин, един и два килограма. Идвахме непременно на големи групи, обсаждахме плота, та панаирджията да не види как един от нас се пъхваше отдолу. Когато някой си плащаше опита и завърташе стрелата, той се ориентираше по намаляването на скоростта и така плавно задържаше устройството, че перцето да застане точно между двата гвоздеа. Завъртелият стрелата грабваше един или двукилограмовия локум и побягваше победоносно, а след него и ние.

Този път обаче не ни беше до локума и до детските ни мошеничества. Просто бяхме научили, че някакъв наш шашкънин щял да се върти със своя мотоциклет в кацата на смъртта на братя Коневци. “Хайде, бе! Тоя непременно ще падне и ще се пребие! Трябва да е луд за пенсия! Кой друг на тоя свят, освен прочутите братя, би могъл да се върти презглава в дървената сфера!” Толкова много вярвахме, че ще присъстваме на голям сеир, че възбудихме с вярвата си целия панаир. По едно време нашият наистина дойде – един дългуч от Градец, който още нямаше мустаци под носа си. Уговаря се дълго с братята, онези се съпротивляваха, защото не искаха така лесно да отиде на акера, но

В кацата на смъртта

Написано от ivailo

Петък, 10 Декември 2010 03:36

накрая, след като той подписа декларация, че сам е поискал и че те не носят никакви отговорности, ако нещо се случи с него, нашият оседла мотора. Единият от братята затвори малката врата и той дълго седя на него, преди да го подкара, правейки кръгове все по-нагоре и нагоре, и така още много пъти. Накрая двамата братя го подсетиха с жестове и викове да не се увлича толкова и бавно и постепенно да слезе. И той наистина слезе – за наше голямо учудване – напълно успешно. Само че когато се подпря с единия крак, той хлътна и се навехна. Приятелите, с които бе дошъл, го вдигнаха на ръце и го подхвърлиха във въздуха, а ние – хлапациите – вдигнахме врява до възбог. Така и щеше да си умре в мен тази история, ако един ден случайно не се бях сетил за нея и не бях я разказал в компания, в която беше и Славчо Попов от Градец.

- И ме помниш! – рече – Това бях аз.

Гледах го след близо 60 години и още се чудех на тогавашния му акъл. За мен, в досегашните години, той бе онзи филигранно изпипващ работата си по ремонтите на кафе и други машини техник, приятен събеседник, а донякъде и зевзек.

- Ами как да ти кажа, бях ученик тогава в гимназията, малко луда глава и просто исках да се изперча пред приятелите си и онова момиче, което беше с нас.

Из книгата “Видински истории”

{loadposition user28}